

sammen paany, og der fandt nye Forhandlinger Sted. Der var nu gaaet 5—6 Uger, efter at den midlertidige Finantslov var bleven vedtagen, og man havde altsaa haft noget mere Tid til at funde sig paa Forholdet og dets Betydning, efter at Lovens virkelige Rækkevidde var bleven drøftet i Pressen, saa at enhver Nigsdagsmand ialtsald derigjennem havde faaet Anledning til at klare for sig selv, hvorledes den maatte opfattes (Høj m a r k: Var det Svires Presse?). Det er ligegyldigt, hvilken Presse det er, men jeg siger, at der var givet Folkethingsmændene og Landsthingsmændene Leilighed til hver for sig at klare, hvorledes Bevillingsloven maatte opfattes, og altsaa gaar jeg ud fra, at der paa det Tidspunkt, da Forhandlingerne aabnedes paany, maatte forudsættes at være større Klarhed over Betydningen af den midlertidige Bevillingslov end i det Diebliff, da den fremkom midt under Fællesudvalgets Forhandlinger. Der var tilmed forløbet en Trediedel af Finantsaaret, og der havde altsaa paa forskellige Punkter været Leilighed til at blive bekendt med ialtsald enkelte Afgjørelser, som faldt ind under den midlertidige Bevillingslov, saa at der dermed var givet ialtsald nogle Fingerpeg om, hvad man kunde vente vilde blive Udfaldet i Henshold dertil. Desuagtet var der ikke i de da paany sammentrædende Thing nogen Tilbøielighed til at stille sig anderledes, end man havde gjort i 6 Maaned, og dog laa Forholdet i August 1881 akkurat ligejaa klart for som paa et hvilket som helst senere Tidspunkt i Efteraaret 1881. Jeg ser ialtsald ikke, at der er oplyst et eneste Moment, som stillede Forholdet anderledes i Efteraaret 1881 end i August samme Aar, eller som i Efteraaret 1881 kunde bringe Thingene til at indtage en anden Holdning end den, de indtog i August Maaned. Og til Overflod er det fra dette Things Side udtalt, at dets Standpunkt var urokkeligt, og at det fra sit Standpunkt ikke vilde stille sig anderledes, end det havde gjort i August. Det, man ventede eller forlangte af det andet Thing, var, at det skulde underkaste sig de Indrømmelser, der herfra forlangtes, men jeg tror ikke, at det kunde siges, at der var passeret Noget, som kunde vække Forventning om, at dette Thing vilde være mere tilbøieligt til at gjøre Indrømmelser i November Maaned, eller at det andet Thing skulde være mindre urokkeligt i det Standpunkt, det havde indtaget i August Maaned. Den Tilstand, som saaledes var tilstede i August Maaned, hvor man ikke kunde formaa Thingene til at røse om en Finantslov, forblev i Virkeligheden uforandret indtil i Februar Maaned 1882, da dette Things

Finantsudvalg fremlagde Betænkninger dels over Tillægsbevillingsloven og dels over Finantsloven for det næste Aar. Først i disse Betænkninger indeholdtes der Oplysninger om, hvorledes den midlertidige Bevillingslov var bleven benyttet, og selv disse Oplysninger vare ikke fuldstændig udtømmende paa ethvert Punkt. Det vil mindes, at der ved forskellige Bevillinger var opført et Spørgsmaalstegn, som betegnede, at det endnu var usikkert, om den paagjældende Bevilling vilde blive benyttet eller ikke, og jeg tror derfor, at man kan sige, at det egentlig først var i Marts 1882, da der fremkom Bilag til Finantslovens 3die Behandling med en samlet Opgjørelse af Resultaterne af den midlertidige Bevillingslov, at disse kom til at staa ret klart for begge Things Medlemmer. Jeg maa derfor bestemt hævde, at der fra August 1881 til Februar—Marts 1882 ikke fremkom Noget, som kunde fremkalde Forventning om, at en ny Forhandling om den ordinære Finantslov vilde føre til et heldigere Resultat end Forhandlingerne i August. Men længere gaar ganske vist heller ikke min Bevisførelse. Hvad der kunde være muligt, efter at disse Oplysninger vare fremkomne i Februar—Marts, ser jeg mig ikke istand til at udtale nogen bestemt Formening om. Jeg kan kun udtale min subjektive Overbevisning, som er den, at der næppe paa det Punkt vilde være naaet nogen Overenskomst. Det maa jo erindres, at hvad der særlig nu gjøres gjældende fra Flertallets Side som et Moment, der skulde have gjort det andet Thing mere tilbøieligt til Indrømmelse, nemlig det, at adskillige Udgifter ikke vare bleve afholdte i det løbende Aar til Skade for Udviklingen paa forskellige Punkter, i Virkeligheden var for mange Forlags Vedkommende uafhjælpeligt. Aaret var omtrent gaaet, Udviklingen var en Gang bleven, som den blev under den midlertidige Finantslovs Herredømme, og det vilde næppe i væsentlige Punkter være blevet anderledes, om man i Februar—Marts var begyndt paa nye Forhandlinger om en ordinær Finantslov, selv om de havde ført til et Resultat. Jeg tror derfor ikke, at det Hensyn kunde lægge saa meget Tryk paa noget af Thingene, at det skulde virke til i særlig Grad at fremkalde en Tilbøielighed til at underkaste sig.

Nu siger imidlertid Flertallet i sin Betænkning, at Finantsministeren vegrede sig bestemt ved at forelægge Finantsloven. Noget saadan egentlig bestemt Bægning i Ord har jeg ikke fundet, men derimod ganske vist en faktisk Bægning, for saa vidt han ikke gjorde det (Afbrydelse). Ja, jeg indrømmer jo, at faktisk har Flertallet Ret, men